

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Saz/3/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011201839
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hrabovecká
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:1011201839.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, samosudkyňa JUDr. Marianna Hrabovecká, v právnej veci navrhovateľky: Q. T., U.. XX.XX.XXXX H. E. K., O. P., B. B. A. (Ď. M. „..“), B. Š. D., D. U.A., B. H., H., R. N. F., K. D. F. D. H. Q. H. G. F., E. K., Z.. K. Č.. XX, B., F. Č. G. D. D. F.R. H. A., U. N. D. U. K. Q. XX, XXX XX R., E. A., zastúpenej advokátkou JUDr. Miroslavou Mittelmannovou, T. U. Č.. X, XXX XX R., proti odporcovi: Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Z.. D. Č.. X, XXX XX R., o preskúmanie rozhodnutia ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 zo dňa 14.10.2011, takto

rozhodol:

Krajský súd v Košiciach rozhodnutie odporcu zo dňa 14.10.2011 ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 z r u š u j e podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. a vec v r a c i a odporcovi na ďalšie konanie.

P r i z n á v a navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 254,41 €, ktorú je odporca povinný uhradiť na účet splnomocnenej zástupkyne navrhovateľky, JUDr. Miroslave Mittelmannovej do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Odporca napadnutým rozhodnutím ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 zo dňa 14.10.2011 vo veci žiadosti navrhovateľky o udelenie azylu na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľke azyl.

Vychádzajúc z napadnutého rozhodnutia správneho orgánu odvolací súd považoval za zrejmé, že navrhovateľka po nelegálnom príchode na územie SR požiadala dňa 06.03.2007 pred pracovníkmi Oddelenia azylu Policajného zboru Gbely Adamov o udelenie azylu na území SR z dôvodu, že v krajine pôvodu bol jej manžel prenasledovaný vládou B., nakoľko brat jeho matky bol členom politickej strany Mudžahedínov, za čo bola v B. prenasledovaná i celá navrhovateľkina rodina. Za účelom zdôvodnenia podanej žiadosti o udelenie azylu bol s navrhovateľkou vykonaný vstupný pohovor, ako aj analýza všeobecnej situácie v B., pričom migračný úrad rozhodnutím ČAS: MU-469/PO-Ž-2007 zo dňa 11.05.2007 v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle navrhovateľke neudelil azyl a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle jej neposkytol ani doplnkovú ochranu na území SR. Po podaní opravného prostriedku zo strany navrhovateľky Krajský súd v Bratislave rozhodnutie odporcu rozsudkom č. k. 10Saz/12/2007-61 zo dňa 10.10.2008 zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Krajský súd odporcu zaviazal preskúmať všetky námietky, ktoré navrhovateľka uviedla vo svojom opravnom prostriedku a objektívne posúdiť možnosť udelenia azylu podľa § 9 a § 10 zákona o azyle, respektíve posúdiť možnosť poskytnutia doplnkovej ochrany podľa § 13a alebo § 13b citovaného zákona.

Následne vydaným rozhodnutím ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06.04.2009 odporca rozhodol podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle navrhovateľke azyl na území SR neudelil. Súčasne jej však podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle poskytol doplnkovú ochranu na dobu 1 roka do dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia vzhľadom na všeobecne nepriaznivú situáciu v B., ako aj nízkú úroveň dodržiavania ľudských práv v krajine pôvodu navrhovateľky. Proti uvedenému rozhodnutiu

podala navrhovateľka v zákonnej lehote opravný prostriedok na Krajský súd v Bratislave, ktorý rozhodnutie správneho orgánu rozsudkom č. k. 9Saz/22/2009-38 zo dňa 08.03.2010 potvrdil. Voči uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa navrhovateľka opätovne odvolala na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom sp. zn. 1SžA/57/2010 z 13.07.2010 rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/22/2009-38 zmenil tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06.04.2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd správny orgán zaviazal v novom rozhodnutí zamerať sa na skutočnosti, ktoré by odôvodňovali navrhovateľke udeliť azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle, respektíve azyl na účely zlúčenia rodiny podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona o azyle, a to s ohľadom na skutočnosť, že o udelenie azylu navrhovateľka požiadala spoločne so svojim manželom, pričom odporca bude na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o udelení azylu pre jej manžela rozhodovať v novom konaní.

Na základe opätovne vykonaného pohovoru, ako aj s ohľadom na zaobstarané informácie správny orgán svojím rozhodnutím ČAS:MU-469-86/PO-Ž-2007 zo dňa 06.12.2010 opätovne v prípade navrhovateľky rozhodol podľa ustanovení § 13 ods. 1 zákona o azyle a navrhovateľke azyl na území SR znovu neudelil. Proti uvedenému rozhodnutiu sa navrhovateľka odvolala na Krajský súd v Bratislave, ktorý napadnuté rozhodnutie rozsudkom č. k. 9Saz/1/2011-23 zo dňa 20.04.2011 zrušil a vec vrátil správny orgán na ďalšie konanie. Odvolací súd správny orgán zaviazal, aby žiadosť navrhovateľky opätovne prejednal a posúdil v zmysle ustanovení § 8 a § 19a zákona o azyle. V prípade negatívneho rozhodnutia odvolací súd správny orgán zaviazal svoje rozhodnutie i správnu úvahu adekvátne a náležite odôvodniť a s poukazom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa následne vysporiadať i s jeho usmernením.

Správny orgán po vyhodnotení a posúdení všetkých skutočností, uvedených navrhovateľkou počas celého konania, dospel k záveru, že navrhovateľka v konaní okrem vlastných výpovedí nepredložila žiadne iné dôkazné prostriedky a svoju žiadosť zdôvodňovala súvislými, neprotirečivými a pravdepodobnými vyhláseniami. Zároveň nepoprel, že navrhovateľkou uvedené dôvody žiadosti o udelenie azylu, týkajúce sa jej manžela, sa mohli udiať tak, ako ich navrhovateľka opísala a preto navrhovateľkinu výpoveď považoval vcelku za vierohodnú. Z uvedeného dôvodu správny orgán pristúpil ku skúmaniu, či v prípade navrhovateľky skutočne išlo o prenasledovanie.

Z výpovedí navrhovateľky považoval správny orgán za preukázané a zrejmé, že navrhovateľka svoju žiadosť o udelenie azylu zakladala na obave o svoju bezpečnosť z dôvodu manželových problémov. Podľa názoru odporcu však u nej nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania- absentoval u nej samotný pojem prenasledovania, ako aj pôvodca prenasledovania. Navrhovateľka osobne neprišla do kontaktu s ľuďmi, s ktorými mal problém jej manžel, taktiež nečelila žiadnym konkrétnym problémom zo strany polície, armády a ani iných štátnych orgánov. Viackrát potvrdila, že ona sama žiadne problémy nemala.

Odporca následne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v priamej nadväznosti na výpovede navrhovateľky dôvodil, že navrhovateľka síce mohla mať obavy z prenasledovania kvôli manželovým údajným problémom, no tieto v žiadnom prípade nekorešpondovali s definíciou utečenca v zmysle Ženevského dohovoru a ani zákona o azyle. Podľa názoru odporcu v prípade navrhovateľky nešlo o závažné a opakujúce sa konanie, spôsobujúce navrhovateľke v krajine pôvodu vážne porušovanie základných ľudských práv, ktoré by v zmysle ženevskej konvencie navrhovateľke bránilo v B. naďalej žiť. Preto odporca dospel k záveru, že v prípade navrhovateľky neboli preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Takisto nebolo preukázané, že vzhľadom na tvrdené obavy sa navrhovateľka nemôže do B. vrátiť, respektíve že by v krajine pôvodu bola prenasledovaná za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Po posúdení všeobecnej situácie v B. však správny orgán dospel k záveru, že v prípade nedobrovoľného návratu navrhovateľky, ako i jej manžela, do krajiny pôvodu nemožno vylúčiť, že by sa obaja mohli stať terčom neľudského zaobchádzania a preto považoval odporca za potrebné navrhovateľke, ako aj jej manželovi, poskytnúť doplnkovú ochranu.

V prípade navrhovateľky správny orgán posudzoval i možnosť udelenia azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. V nadväznosti na možnosť udelenia azylu z humanitných dôvodov odporca konštatoval, že navrhovateľka je ženou mladou a vitálnou, ktorá už dlhšiu dobu býva na území SR. Počas tejto doby sa pomerne dobre naučila slovenský jazyk, integrovala sa a podarilo sa jej zamestnať. Navrhovateľka netrpí žiadnou psychickou poruchou a taktiež ani počas jedného pohovoru neudávala, že by mala nejaké zdravotné problémy. Vzhľadom na to, že navrhovateľka neuviedla jediný dôvod, prečo by správny orgán mal pristúpiť k udeleniu azylu z humanitných dôvodov, odporca k tomuto kroku nepristúpil.

Odporca taktiež posudzoval i možnosť udelenia azylu podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle, v nadväznosti na čo uviedol, že ani v prípade manžela navrhovateľky správny orgán nepristúpil k

udeleniu azylu na území SR. Ďalej poznamenal, že navrhovateľke nemôže udeliť azyl za účelom zlúčenia rodiny podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona o azyle tak, ako ho na to zaviazal najvyšší súd, keďže azyl nebol udelený ani jej manželovi. Správny orgán teda nepristúpil k udeleniu azylu za účelom zlúčenia rodiny, nakoľko navrhovateľka nespĺnila podmienky uvedené v zákone o azyle.

Za účelom posúdenia žiadosti navrhovateľky správny orgán využil informácie zo Správy o dodržiavaní ľudských práv v krajine- B.Ā., vydané Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu z 11.03.2008, 2009, 08.04.2011, ďalej informácie zo Správy Amnesty International 2008- B., Human Rights watch 2011- B. január 2011, taktiež i informácie zo správ Pohraničnej agentúry MV Spojeného kráľovstva- operačná odporúčacia nóta- B. z 15.03.2011, ako aj informácie z článkov slovenských denníkov z roku 2011 a z ostatných odporcovi dostupných zdrojov. Vychádzajúc z týchto správ odporca v závere odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v krátkosti konštatoval formu štátneho zriadenia B.Ā. a pomerne stručne uviedol všeobecné informácie ohľadom obyvateľstva, vierovyznania, ekonomiky či politickej situácie krajiny.

Správny orgán v nadväznosti na vyjadrenie splnomocnenej zástupkyne navrhovateľky, doručené správnomu orgánu pred vydaním napadnutého rozhodnutia, uviedol, že prehodnotil a zohľadnil vyjadrenie splnomocnenej zástupkyne navrhovateľky, pričom preskúmal prípad navrhovateľky a všetky ňou uvedené skutočnosti podrobil dôkladnej analýze. Odporca záverom taktiež dodal, že správny orgán súčasne so žiadosťou navrhovateľky posúdil i žiadosť jej manžela o udelenie azylu a rozhodnutím ČAS: MU-468/PO-Ž-2007 zo dňa 06.12.2010 mu azyl taktiež nebol udelený.

Proti rozhodnutiu odporcu ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 zo dňa 14.10.2011 podala splnomocnená zástupkyňa navrhovateľky v zákonnej lehote opravný prostriedok, v ktorom žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie.

V podanom opravnom prostriedku opätovne poukázala na skutkový stav vo veci, v nadväznosti na čo zdôraznila, že navrhovateľka má opodstatnené obavy z prenasledovania z politických dôvodov, ako i z dôvodov príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Namietala nesprávne právne posúdenie veci zo strany odporcu a žiadala navrhovateľke azyl na území SR udeliť. Zistený skutkový stav považovala splnomocnená zástupkyňa navrhovateľky za nedostačujúci pre správne posúdenie veci, pričom argumentovala najmä absenciou informácií o prenasledovaní žien prenasledovaných mužov v B.. Odporcovi v nadväznosti na zaobstarané informácie o krajine pôvodu navrhovateľky vyčítala zlý obsahový charakter správ, súvisiaci najmä so všeobecnou situáciou v krajine pôvodu navrhovateľky. Vzhľadom na skutočnosť, že u navrhovateľky bol zo strany odporcu identifikovaný subjektívny prvok definície opodstatnenosti strachu z prenasledovania, zástupkyňa odporcovi vyčítala neoverenie si i objektívneho prvku skrze relevantné informácie o B., zamerané na prenasledovanie žien prenasledovaných mužov. V nadväznosti na túto odvoláciu námietku poukázala aj na bod 52 Kritérií a postupov pri udeľovaní statusu utečenca, ako i na ustanovenie § 2 písm. d) zákona o azyle a dodala, že je oprávnené v prípade navrhovateľky očakávať, že by pre aktivity svojho manžela navrhovateľky v prípade návratu do krajiny pôvodu prenasledovaná skutočne bola. Záverom taktiež namietala, že odporca sa ňou doloženými informáciami, založenými do administratívneho spisu pred vydaním rozhodnutia, nezaoberal a s takýmito správami sa následne vôbec nevyšporiadal.

Z vyjadrenia odporcu zo dňa 13.02.2012 vyplynulo, že odporca považoval napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu za správne a rozhodnutie o neudelení azylu navrhol potvrdiť.

Správny orgán argumentoval, že bol viazaný rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/57/2010, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Saz/1/2011 a že s ohľadom na zmienené súdne rozhodnutia vyhodnocoval naplnenie zákonných podmienok v prípade ustanovenia § 8, § 9 či § 10 ods. 1 písm. a) zákona o azyle. Taktiež poukázal i na informácie o krajine pôvodu navrhovateľky, nachádzajúce sa na č. I. 360 a 361 administratívneho spisu a dodal, že tieto informácie v napadnutom rozhodnutí zámerne neanalyzoval, keďže navrhovateľka sa na diskrimináciu ako žena neodvolávala.

Ďalej dodal, že aj keď sa u navrhovateľky nezistili podmienky na udelenie azylu, správny orgán na základe informácií o krajine pôvodu navrhovateľky nevyhlásil potenciálne riziko neľudského zaobchádzania podľa § 2 písm. f) bod 2 zákona o azyle v prípade nedobrovoľného návratu navrhovateľky do B. a z tohto dôvodu jej poskytol medzinárodnú ochranu vo forme doplnkovej ochrany.

Krajský súd v Košiciach, ako vecne a miestne príslušný, preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania podľa § 250f ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), v spojení s § 156 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že opravný

prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu v súlade s ustanovením § 156 ods. 1, ods. 3 O.s.p. a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.03.2012 o 10:00 hod..

V zmysle ustanovenia § 8 písm. a) zákona o azyle ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

Podľa ustanovenia § 8 písm. b) citovaného zákona ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd. Prenasledovanie musí v zmysle zákona o azyle § 2 písm. d) spĺňať podmienku závažnosti a opakovanosti, čo sa v prípade navrhovateľa nepotvrdilo.

V zmysle ustanovenia § 2 písm. d) zákona o azyle sa prenasledovaním rozumie závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v:

1. použitie fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,
2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

V zmysle ustanovenia § 9 zákona o azyle môže ministerstvo udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 ods. 1, 2 a 3 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený pod č. 209/1992 Zb.), má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnuté v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzanie nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, alebo ochrany práv a slobôd iných.

Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi (čl. 7 ods. 5 Ústavy SR).

Krajský súd zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní nedostatočne zistil skutkový stav vo všetkých súvislostiach, a to najmä z hľadiska ďalšieho rodinného života navrhovateľky v prípade návratu do krajiny pôvodu- B. a nevysporiadal sa tak so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľkou počas azylového konania v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“). Je totiž povinnosťou správneho orgánu zistiť všetky skutočnosti, dôležité pre konanie, a tak doplniť podklady pre rozhodnutie do takej miery, aby boli spoľahlivým základom pre samotné rozhodovanie. Správny orgán nie je tejto povinnosti zbavený ani s ohľadom na ustanovenie § 34 ods. 3 Správneho poriadku, podľa ktorého je účastník konania povinný

navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Odvolačný súd sa teda v nadväznosti na dikciu vyššie zmienených ustanovení Správneho poriadku v plnej miere stotožnil s odvolacou námietkou splnomocnenej zástupkyne navrhovateľky, týkajúcou sa absencie relevantných informácií o prenasledovaní žien prenasledovaných mužov v B. v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Je totiž pravdou, že navrhovateľka v priebehu celého azylového konania pred odporcom zdôvodňovala svoju žiadosť súvislými, neprotirečivými a pravdepodobnými vyhláseniami, čo v konečnom dôsledku v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval i správny orgán. Jej jediným dôvodom podanej žiadosti o udelenie azylu na území SR bola obava z prenasledovania celej jej rodiny z dôvodu prenasledovania jej manžela vládou B..

S ohľadom na navrhovateľkou konzistentne udávaný dôvod žiadosti o udelenie azylu si mal odporca zaoberať obsahovo, ako i časovo relevantné správy o krajine pôvodu navrhovateľky týkajúce sa prenasledovania žien (ako aj ostatných rodinných príslušníkov) v situáciách, ak je vládou krajiny pôvodu prenasledovaný iný rodinný príslušník (v tomto prípade hlava rodiny). Pomerne stručné konštatovanie formy štátneho zriadenia a všeobecných informácií ohľadom obyvateľstva, vierovyznania, ekonomiky či politickej situácie krajiny zo strany správneho orgánu v odôvodnení rozhodnutia nebolo možné krajským súdom vyhodnotiť ako dostatočné zistenie skutkového stavu. Takéto závery odporcu, vzhľadom na navrhovateľkou tvrdené obavy z prenasledovania, sa preto krajskému súdu jednoznačne javili ako nedostatočné.

Z uvedených dôvodov Krajský súd v Košiciach považoval túto odvoláciu námietky splnomocnenej zástupkyne navrhovateľky, uvedenú v podanom opravnom prostriedku, za opodstatnenú a preto vyhovel podanému odvolaniu, keď zrušil rozhodnutie odporcu o neudelení azyle na území SR v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p., nakoľko zistenie skutkového stavu odporcom nebolo dostačujúce na posúdenie veci.

Napadnuté rozhodnutie odporcu bolo okrem nedostatočne zisteného skutkového stavu potrebné zrušiť i z dôvodov objektívnych, nakoľko v čase rozhodovania o opravnom prostriedku navrhovateľky správny orgán rozhodol vo veci žiadosti manžela navrhovateľky E. T., nar. XX.XX.XXXX tak, že rozhodnutím ČAS: MU-468-89/PO-Ž-2007 zo dňa 23.01.2012 mu v zmysle ustanovenia § 8 písm. a) a § 20 ods. 2 zákona o azyle udělil na území Slovenskej republiky azyl. Správny orgán v tomto rozhodnutí jednoznačne konštatoval skutočné a opodstatnené obavy manžela navrhovateľky z prenasledovania v B. a ohrozenie jeho života v prípade návratu do krajiny pôvodu.

Odvolačnú námietku splnomocnenej zástupkyne navrhovateľky, že odporca sa ňou doloženými informáciami, založenými do administratívneho spisu pred vydaním rozhodnutia, nezaoberal a nevysporiadal krajský súd nepovažoval za dôvodnú, keďže odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na zmienené doložené správy záverom poukázal a stručne k nim zaujal i svoju správnu úvahu.

Podľa názoru odvolacieho súdu bude vo svetle nových a obsahovo relevantných informácií o krajine pôvodu navrhovateľky, ako i rozhodnutia odporcu ČAS: MU-468-89/PO-Ž-2007 zo dňa 23.01.2012 vo veci manžela navrhovateľky, nanovo potrebné prehodnotiť navrhovateľkou tvrdený dôvod žiadosti o udelenie azylu a s poukazom i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1 Sž/57/2010) zamerať sa s ohľadom na princíp celistvosti rodiny najmä na možnosť udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona o azyle.

Bude povinnosťou správneho orgánu sa týmito skutočnosťami opätovne dôsledne zaoberať, náležite ich vyhodnotiť a opätovne vo veci rozhodnúť o udelení či neudelení azylu navrhovateľke na území Slovenskej republiky.

V zmysle § 250r O.s.p. ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

Úspešnej navrhovateľke s ohľadom na vyššie zmienené skutočnosti krajský súd priznal náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p., § 151 ods. 1, 3 O.s.p. a § 149 ods. 1, 3 O.s.p..

Splnomocnená zástupkyňa navrhovateľky si v podanom opravnom prostriedku zo dňa 18.11.2011 uplatnila náhradu trov konania celkovo v sume 377,91 eur. Vyčíslená náhrada trov konania pozostávala z 3 úkonov právnej služby [§ 14 ods. 1 písm. a), b) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb], režijného paušálu za 1 úkon právnej služby.

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. (ustanovenie § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.- prvá veta)

V zmysle § 14 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

- a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,
- b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,
- c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, 4) pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,
- d) vypracovanie právneho rozboru veci okrem trestnoprávnej veci,
- e) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, mimoriadne dovolanie, podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona,
- f) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

V zmysle ustanovenia § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. možno od klienta požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

V nadväznosti na citované ustanovenia vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb krajský súd poznamenáva, že výška výpočtového základu pre rok 2011 je 741 eur. V zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby 1/6-ina výpočtového základu v roku 2011, t. j. 123,50 eur a v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky výška paušálnej sumy náhrad výdavkov predstavuje 1/100-inu výpočtového základu, t. j. 7,41 eur.

Úspešnej navrhovateľke krajský súd s ohľadom na uvedené citované ustanovenia priznal náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v sume 254,41 eur.

Priznané trovy konania pozostávajú z odmeny za poskytovanie právnych služieb a príslušných náhrad podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Jedná sa o odmenu za dva úkony právnej služby v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v sume 247 eur (t. j. 2 x 123,50 eur):

- prevzatie a prípravu zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.),
- písomné podanie na súd vo veci samej (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a o paušálnu náhradu výdavkov podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky za požadovaný 1 úkon právnej služby v sume 7,41 eur, t. j. spolu 254,41 eur.

Odporcovi právo na náhradu trov konania zo zákona nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 250s ods. 1 O. s. p.). Proti výroku o trovách konania je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach, a to písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.